

Chương 45

ĐẾN SÔNG BẠC DÒ LA ĐỘC THÁI TUẾ

Hồ Lô Tẩu lượm thanh tiêm đao ở dưới đất lên gật đầu nói:

– Lại gần đây một chút. Lão phu vừa trúng độc, thuốc giải chế xong rồi, chỉ còn chờ trái tim người để làm thuốc dẫn. Người ta có câu: Muốn cưỡi nhạc phải cầu người đeo nhạc. Đành nhờ lão đệ một phen.

Thái lão tam giật mình kinh hãi lăn người đi lùi lại toan chạy trốn.

Gã không ngờ phía sau có người đợi sẵn. Gã vừa co mình lại đã bị đá một cước vào vai.

Người vừa đá gã cười khẩy quát:

– Muốn trốn ư?

Thái lão tam biết mình khó lòng thoát chết, lại đập đầu van lơn:

– Tiểu nhân bất quá là cái bị thịt, chẳng hiểu gì về dược vật. Vụ hạ độc ở tửu lâu, chẳng hay biết chi hết. Xin tiền bối soi xét cho...

Người đứng phía sau hỏi:

– Vậy thì ai biết?

Thái lão tam cất tiếng run run lắp bắp:

– Cái đó... có lẽ là... Kiều công tử. Y hồ đồ... hành động vụ này...

Người đứng đằng sau lại hỏi:

– Vị nhân huynh kia họ tên là gì?

Thái lão tam ngập ngừng nói:

– Y tên gọi Phương Trị Nhân, ngoại hiệu Tiểu Biển Thước... Nghe đâu y là... đại đồ đệ của... Đàm Tiểu Thư Sinh.

Hồ Lô Tẩu cười lạt hỏi:

– Vị Phương huynh đó hiện giờ ở đâu?

Thái lão tam đáp:

– Tiểu nhân không rõ.

Người đứng đằng sau hỏi:

– Không biết thật ư?

Thái lão tam đáp:

– Tiểu nhân không biết thật. Hai vị không tin thì tiểu nhân xin phát thệ, Thái lão

tam này mà nói dối là chẳng được chết yên lành.

Hồ Lô Tẩu gật đầu nói:

– Ông bạn thề như vậy là đúng lắm.

Thái lão tam vội nói:

– Sở dĩ...

Người đứng đằng sau hắng giọng một tiếng ngắt lời:

– Nếu vậy thì những lời người hứa với Kiều công tử toàn là giả dối hay sao? Người chẳng đã nói gã họ Phương đi hay không cũng chưa nhất định. Dù y có đi cũng là né tránh tạm thời, người vẫn có phương pháp kiếm được y kia mà! Người muốn đã cho Nhạc lão lấy trái tim làm thuốc dẫn chẳng? Nếu không, người phải nói gã họ Phương hiện giờ ở đâu?

Thái lão tam tự biết không còn đường nào khác, đành thú thật:

– Ông bạn họ Phương, tiểu nhân ngẫu nhiên được kết giao ở trong Hương Hoa viện. Y rất mê một kỹ nữ tên gọi Tiểu Diễm Hồng. Không hiểu hiện giờ họ Phương đã đến Hương Hoa viện chưa?

Người phía sau hỏi:

– Hương Hoa viện ở đâu?

Thái lão tam đáp:

– Ở căn nhà thứ hai trong hẻm la a tử.

Người phía sau hỏi:

– Tiểu Diễm Hồng ở phòng nào trong viện?

Thái lão tam đáp:

– Thị ở trong sương phòng trên gác nhỏ về mé đông viện thứ hai, tức là nơi tiếp đãi những khách sang.

Người phía sau nói:

– Ta hy vọng ông bạn đưa tin một cách xác thực. Nếu không tìm được gã họ Phương sẽ quay trở lại hỏi tội ông bạn đó.

Tiếng nói vừa dứt người cũng mất hút.

Sau chừng một trống canh trong viện ở điện trước bóng đen thấp thoáng. Bính Dần kỳ sĩ đã trở về.

Thái lão tam đã cho tin rất đúng. Bính Dần kỳ sĩ, lên điện buồng một người đang cấp nách xuống. Chính là Tiểu Biển Thước Phương Trị Nhân.

Ngó áo quần xốc xếch của Phương Trị Nhân đủ biết gã vừa bị lôi ở kỹ viện ra

Lúc Bính Dần kỳ sĩ ra đi, Thái lão tam đã bị Hồ Lô Tẩu điểm huyết và đẩy qua một bên.

Bên ngoài khí trời giá lạnh, Bính Dần kỳ sĩ đặt Tiểu Biển Thước xuống rồi lại thò tay vào bồn lửa sưởi ấm. Y lại chụp lấy hồ rượu uống mấy hớp rồi mới giải huyết đạo cho Tiểu Biển Thước.

Tiểu Biển Thước Phương Trị Nhân chỉ biết Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công chứ không nhận biết lão già áo xám bắt mình là Bính Dần kỳ sĩ lừng lẫy tiếng tăm đã cải trang.

Gã được lão áo xám giải huyết đạo cũng như Thái lão tam vừa rồi bò đến trước mặt Hồ Lô Tẩu năn nỉ:

– Đại nhân không chấp nhặt lỗi lầm của tiểu nhân. Mong tiền bối giờ cao đánh khê, nhiều dung cho tiểu nhân lần này. Bất luận tiền bối sai bảo điều chi, tiểu nhân cũng ứng chịu.

Hồ Lô Tẩu nhấp nháy cặp mắt “ ủa” một tiếng hỏi:

– Thật thế ư?

Tiểu Biển Thước đáp ngay:

– Để tỏ lòng thành thực, tiểu nhân xin dâng trước năm chục lạng hoàng kim để tiền bối uống rượu.

Hồ Lô Tẩu ngoẹo đầu nhìn Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Ông bạn coi điều kiện này thế nào?

Bính Dần kỳ sĩ mỉm cười đáp:

– Năm mươi lạng hoàng kim không phải là nhỏ. Nếu lão chấp nhận, tại hạ không phản đối. Nhưng...

Tiểu Biển Thước vội quay lại nói:

– Nếu tiền bối đây mở lượng từ bi, tiểu nhân cũng mở lòng kính cẩn.

Bính Dần kỳ sĩ cười hỏi:

– Cũng năm chục lạng hoàng kim phải không?

Tiểu Biển Thước đáp:

– Tiểu nhân chỉ có năm chục lạng hoàng kim, tiền bối muốn lấy thêm tiểu nhân không sao kiếm ra được. Nhưng ngoài hoàng kim, tiểu nhân còn thứ khác cũng đáng tiền.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Cái gì?

Tiểu Biển Thước đáp:

– Nhân sâm.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Có quẻ sâm không?

Tiểu Biển Thước sững sốt hỏi lại:

– Tiền bối cần quẻ sâm làm chi?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

– Ta chỉ hỏi ông bạn có hay không mà thôi.

Tiểu Biển Thước nhăn nhó đáp:

– Tiểu nhân mà nói không có chắc tiền bối cũng chẳng tin nào, nhưng sự thực trong túi thuốc của tiểu nhân đem theo quả không có vị đó.

Bính Dần kỳ sĩ cười lạt hỏi:

– Nghe ông bạn nói cũng tội nghiệp. Chắc ông bạn chưa từng thấy qua món quẻ sâm thì phải?

Tiểu Biển Thước vội đáp:

– Không không! Tiểu nhân chẳng những thấy rồi mà có cả một con nữa.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Cả một con ư? Hiện giờ để ở đâu?

Tiểu Biển Thước đáp:

– Câu chuyện là thế này: Năm trước gia sư vì kiếm đủ được vật đã mạo hiểm lên đỉnh núi cao nhất núi Thiên Sơn đào được hơn chục con quẻ sâm. Ngày ấy bọn sư huynh đệ tại hạ ba người, mỗi người được chia một con. Con quẻ sâm của tiểu nhân để mãi đến mùa xuân năm nay mới đem chế thuốc...

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Kho thuốc của lệnh sư ở địa phương nào?

Tiểu Biển Thước đáp:

– Trước kia ở Truy Hồn cốc núi Mỹ Nương, nhưng sáu tháng trước đây mới dọn về Già Mã Cốc núi Long Môn. Nghe nói bên đó có bang hội đang ở trong vòng tổ chức bí mật.

Bính Dần kỳ sĩ nghe nhắc tới tên Già Mã Cốc núi Long Môn biết là gã nói thật, gật đầu lia lịa không ngớt.

Tiểu Biển Thước nói tiếp:

– Anh em sư huynh sư đệ tại hạ ba người hàng năm ước định đến Thái Nguyên tụ hội một lần, không hiểu trong mình hai vị đó còn thứ thuốc này chẳng? Xin tiền bối

khoan hạn cho mấy bữa chờ họ tới đây là biết.

Bính Dần kỳ sĩ biết Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ đã bị Lệnh Hồ Bình thủ tiêu rồi. Lão liên hỏi:

– Nhị sư đệ của tiểu ca là ai?

Tiểu Biển Thước đáp:

– Độc Thái Tuế Du Chí Hoàng.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Nhị sư đệ Độc Thái Tuế Du Chí Hoàng trước nay thường xuất hiện ở đâu?

Tiểu Biển Thước đáp:

– Ở phủ Đại Đồng.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Các vị hội họp ngày nào?

Tiểu Biển Thước đáp:

– Mồng ba.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Còn ba ngày nữa ư?

Tiểu Biển Thước đáp:

– Phải rồi! Không chừng y tới nơi rồi cũng chưa biết chừng?

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Hội họp ở địa điểm nào?

Tiểu Biển Thước đáp:

– Ở chùa Tam Quan ngoài cửa nam thành. Có điều chưa tới mồng ba thường khi y đã đến chùa Tam Thanh trước rồi.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Tại sao vậy?

Tiểu Biển Thước đáp:

– Bọn tiểu nhân đã ước hẹn trước đã cừu gia không hay biết mà theo dõi hành tung.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Nếu hai người hiện giờ đã đến Thái Nguyên liệu tiểu ca có cách gì kiếm được họ hay không?

Tiểu Biển Thước đáp:

– Tam sư đệ hơi khó kiếm, còn nhị sư đệ kiếm được ngay.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Kiếm bằng cách nào?

Tiểu Biển Thước đáp:

– Đến đồ trường.

Bính Dần kỳ sĩ nhìn Hồ Lô Tẩu hất hàm nói:

– Những điều muốn hỏi tại hạ hỏi hết rồi, bây giờ giao người cho lão đó.

Hồ Lô Tẩu vung bàn tay to tướng lên nói:

– Bây giờ ông bạn thượng lộ được rồi.

Tiểu Biển Thước rú lên một tiếng rồi tắt hơi.

Hồ Lô Tẩu ngừng đầu lên hỏi:

– Bây giờ làm gì nữa?

Bính Dần kỳ sĩ cười đáp:

– Bây giờ uống rượu.

Hồ Lô Tẩu ngạc nhiên hỏi:

– Còn quỉ sâm thì sao? Không đi kiếm ư?

Bính Dần kỳ sĩ cười đáp:

– Ra vào đồ trường thẳng nhỏ kia hành động dễ hơn chúng ta. Công tác này giao cho gã hành động.

o O o

Ngày mồng một tết trong thành Thái Nguyên, bầu không khí tưng bừng nhộn nhịp, nhưng phân đà Thái Nguyên Long Hồ Bang lại bao phủ mây mù ảm đạm.

Lệnh Hồ Bình nhìn phân đà chúa Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ hỏi:

– Trong thành có nơi nào đánh bạc chẳng?

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ, ngáp dài gượng cười đáp:

– Hộ tòa cũng thích trò này ư?

Lệnh Hồ Bình vênh mặt lên cười đáp:

– Trò này ai mà không thích?

Hạt Nhãn Phán Quan thở dài nói:

– Năm ngoái vào dịp tết chơi suốt ba ngày đêm, nhưng năm nay gặp vụ này

chẳng còn hứng thú gì nữa... hỡi ôi...

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Ăn thua lớn không?

Hạt Nhãn Phán Quan đáp:

– Lớn cũng có mà nhỏ cũng có. Cái đó còn tùy nhà cái có đủ tiền không?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Tại sao vậy?

Hạt Nhãn Phán Quan đáp:

– Nhiều chỗ đánh, nhưng Trương Tứ ở cửa nam đánh lớn nhất.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Tại sao vậy?

Hạt Nhãn Phán Quan đáp:

– Bên đó nhiều khách ở ngoài tới, đặt cửa lớn mà đánh đúng phép tắc. Những hào khách trong thành hàng năm cũng thường tụ tập ở đó.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Từ đây sang đó qua những đường nào?

Hạt Nhãn Phán Quan đáp:

– Để tại hạ bảo người dẫn hộ tòa đi.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Không cần. Bọn họ mà biết rõ bản tòa thì đánh bạc chẳng còn gì hứng thú nữa.

Hạt Nhãn Phán Quan gật đầu đáp:

– Đúng thế thật.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Bây giờ đi nẻo nào?

Hạt Nhãn Phán Quan đáp:

– Ở đây đi về phía nam, xuyên qua hẻm Thiên Sư là tới cây cầu đá nhỏ. Sang bên kia cầu đến căn nhà thứ ba. Ngoài cửa có bọn ăn xin ngồi phơi nắng là đúng đó.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Lũ ăn xin phơi nắng có phải là đệ tử Cái Bang không?

Hạt Nhãn Phán Quan đáp:

– Không phải.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Chúng là bọn lưu manh trong thành hay sao?

Hạt Nhãn Phán Quan đáp:

– Có thể nói như vậy. Bọn chúng mỗi người đều có hai tay để làm bảo tiêu cho Trương Tứ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Kẻ thua bạc có hay gây rối không?

Hạt Nhãn Phán Quan đáp:

– Tình trạng này ít khi xảy ra. Bắt đầu từ năm ngoái, bọn họ đều đã nộp tiền bảo hộ cho bản địa. Dù có người muốn gây rối cũng không dám.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Hay lắm! Đi lấy cho ba trăm lạng bạc.

Trong nhà Trương Tứ bữa nay có lẽ là nơi náo nhiệt nhất trong thành.

Bước qua cổng vào là một khu đình viện rất rộng. Tuyết đọng đã được quét tước sạch sẽ. Chỗ nào cũng rắc vôi bột và đầy xác pháo, hiển nhiên là phong cảnh ngày tốt.

Trên hai dãy hành lang cứ cách năm ba bước lại đặt một cái bát lớn. Xung quanh kẻ quỳ người ngồi đặt tiền, trông tựa hồ những đám ruồi nhặng đang chực bánh ngọt.

Tiếng xúc xắc gieo碌碌 lẫn với tiếng quát tháo. Con xúc xắc dừng lại. Kẻ thì chửi bới lẫn nhảm, người lại nổi lên tràng cười hô hố.

Từng làn sóng người cử động lúc nhúc. Những người mặt đỏ bừng chen chúc nhau lùi ra, đồng thời nhiều người giương cặp mắt thêm muốn chen lấn vào.

Lên thêm rồi tiến vào đại sảnh càng náo nhiệt hơn. Trong đại sảnh đang đánh bài cầu.

Tất cả có năm bàn. Chính giữa một bàn lớn, người đông hơn hết.

Lúc này người ngồi làm cái là một hán tử mặt đỏ.

Lệnh Hồ Bình vừa bước chân vào, một tên “nhị gia” mặc trường bào cầm cái khay sơn đen đựng kẹo mứt niêm nở đưa ra mời:

– Cung hỷ công tử phát tài.

Tiện tay chàng bốc nắm hạt dưa. Đồng thời đặt xuống một cái phong bao đỏ.

Bàn bạc chính giữa nhà cái xem chừng đang hên vận. Trước mặt để đồng tiền chồng cao như núi. Bên cạnh hắn là hai tay trợ thủ, tay áo xắn lên cao, trán toát mồ hôi lớn tiếng hô:

– Đặt xuống, đặt xuống! Lẹ lên! Lẹ lên!

Nhà cái đã ăn mấy bàn rồi. Những người đặt cửa đều lộ vẻ âm trầm.

Hau tên trợ thủ lại hô:

– Ai không đặt lệ là thôi.

Tiếng hô này rất linh nghiệm. Những người thua bạc không ngần ngại gì nữa đều đặt tiền xuống.

Chỉ trong chớp mắt trên bàn bạc đã đầy tiền. Hai tên trợ thủ và nhà cái cười hỷ hả.

Hán tử mặt đỏ cầm hai con xúc xắc trong lòng bàn tay lắc mấy cái rồi hô lớn:

– Coi đây!

Hai con xúc xắc rời khỏi tay rớt xuống đĩa xoay tít giây lát dừng lại năm điểm.

Nhà cái rút quân bài thứ nhất úp xuống chưa lật lên, đảo mắt nhìn toàn trường để chờ ba nhà kia lật bài trước.

Cửa thiên môn bốn điểm, hạ môn một điểm.

Nhà cái lại hô:

– Khôn hồn thì lục điểm.

Hai con bài lật lên, quả nhiên lục điểm.

Mọi người trong trường la ó. Hán tử mặt đỏ và hai tên trợ thủ cười hô hố.

Đồng tiền trước mặt nhà cái lại cao thêm?

Hai tên trợ thủ hô:

– Đặt xuống, đặt xuống.

Giữa lúc ấy một túi tiền khá nặng quăng xuống mặt bàn.

Một người trong đám đông tuyên bố:

– Cửa thiên môn có người bao rồi.

Người phát thoại chính là Lệnh Hồ Bình.

Những tiếng huyên nào đều dừng cả lại.

Nụ cười trên môi hán tử mặt đỏ biến mất. Hai tên trợ thủ cũng biến sắc.

Nhà cái ngẩng đầu cười gượng hỏi:

– Công tử đặt bao nhiêu?

Lệnh Hồ Bình ung dung mở túi tiền ra đáp:

– Trong này có hơn ba trăm lạng. Bản công tử chưa hiểu rõ thể lệ ở đây. Đặt bấy nhiêu có được không?

Mọi người đều phụ họa theo:

– Dĩ nhiên là được.

Hán tử mặt đỏ ngầu ngại một chút rồi đánh bạo nói:

– Con mẹ nó! Cứ ăn đi!

Hắn gieo xúc xắc thành bảy điểm.

Lệnh Hồ Bình đặt ở cửa thiên môn rút bài trước.

Khi chàng lật bài lên thì một con “Tiểu tạp ngũ” một con “Vô danh thất” hợp lại thành hau điểm. Hai điểm là nước bài thấp quá.

Hán tử mặt đỏ lộ vẻ yên tâm.

Hắn lật bài lên được “Lưỡng điểm”.

Mọi người lại ồn ào.

Nhà cái bốc quân bài thứ hai lật lên là con “Cửu điểm”.

Hai với chín thành một điểm.

Cả nhà đại sảnh lại nhao nhao một lúc.

Lệnh Hồ Bình được tiếng bạc này ung dung đi vào chỗ vị trí nhà cái. Chàng theo thể lệ kiểm hai tên trợ thủ rồi tiếp tục khai diễn cuộc đánh bạc.

Chàng chỉ có việc gieo xúc xắc, còn việc khác để mặc hai tên trợ thủ làm cho. Chàng để ý đến tâm tình những đồ khách để kiểm tên cao đồ của họ Vưu tức Độc Thái Tuế Du Chí Hoàng.

Cuộc đánh bạc tiến hành một lúc nữa. Lệnh Hồ Bình ngẫu nhiên ngó vào góc đại sảnh thấy tên mặt đỏ lúc trước cùng Trương Tứ đang thì thầm với nhau, chàng không khỏi động tâm.

Nhãn lực của Lệnh Hồ Bình sắc bén phi thường. Chàng vừa ngó thấy đã nhận ra dường như hán tử mặt đỏ đang mượn tiền của Trương Tứ.

Đối với khách quen chuyện này rất bình thường. Kẻ thua tiền ai không tính gỡ? Muốn có tiền dĩ nhiên phải đến cầu cứu chủ sòng.

Tình hình lúc này có vẻ bất đồng, cứ coi thái độ Trương Tứ là nhận ra. Hán tử mặt đỏ tuy là khách quen nhưng hiển nhiên chơi không sòng phẳng. Trương Tứ lắc đầu quây quây ra chiều không muốn cho mượn tiền.

Hán tử mặt đỏ nóng nảy rút ra một cái túi da ở trong mình ra, dường như muốn cầm vật gì trong túi.

Trương Tứ đón lấy coi rồi lại lắc đầu trả lại dường như vật đem cầm không đáng tiền.

Lệnh Hồ Bình tự hỏi:

– Thằng cha kia phải chăng là Độc Thái Tuế? Vật trong túi của gã phải chăng là

con quỷ sâm?

Dù hy vọng không nhiều, chàng cũng nhân lúc mọi người đặt tiền quay sang hỏi tên trợ thủ:

– Du đại gia vừa rồi thua hết cả hay sao?

Tên trợ thủ gật đầu đáp:

– Hai bữa nay y xúi quẩy. Vừa rồi đã khá lên một chút liền bị công tử bao cả bàn...

Lệnh Hồ Bình mừng thầm, nhưng lại sợ tên trợ thủ nghe lầm, liền hỏi:

– Cách đánh bạc của họ Du thế nào?

Tên trợ thủ không ngần ngại gì đáp ngay:

– Du gia chơi bài cầu không giỏi lắm nhưng tư cách rất đàng hoàng.

o O o